

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

381.631

Hely

Idő

v 1915. "

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím: Pesti muzsika.

Forrás:

Pesti napló

Bp.

1915 XI. 21

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Pesti muzsika

Hatalmas, vöröstéglából összerakott épület az az elemi iskola, ahol a tejigazolványokat osszák. Eleven lelkei nem lehet környékén látni. Benn, az épületben haloványan ég a gáz, a lépések kísértetiesen koppannak a kőfolyosón. Seholy élő lény nem látható. Ha a szél jajgatását nem hallanók ide, kriptái némaság venné körül az embert.

Kopott fölirat megmondja melyik szobában adják a tejigazolványokat. Az ajtónyílásra két hölgy ugrik fel s nagyon előzékenyen kérdik, mit óhajtasz. Tejigazolványt? . . . Meg vannak a szükséges bizonyítványok? . . . Szabad látni? . . . Igen . . . igen . . . rendben van, méltóztassék a tejigazolvány!

Mázsás kő gördül le a szivedről. Hát ilyen simán megy ez? Csak így egy-kettőre, minden akadékoskodás nélkül? . . . Szegény fővárosi közgazgatás! Róla ugyan érdemtelenül szedték le a keresztvizet, hiszen még Berlinben sem foroghat gyorsabban az adminisztráció kereke. A tejigazolványnyal a kézben, a téli vihar is kedvesebbnek, szelidebbnek és emberségesebbnek tűnt föl. Hiába füttyörészett az a telegráf-drót akármit, a rend és szervezettség áldását már mi is ajkunkhoz emelhetjük.

Másnap reggel beállítok a legközelebbi tejárushoz:

— Egy liter tejet rendelnék meg . . .

Ugy nézett rám, mintha valami rettentő ostobaságot mondtam volna.

— De kérem — mentegetőztem — itt a tej-

igazolvány, tessék megnézni . . .

Nem nézte meg. Szótlatlanul kezdte rakosgatni a cipókat, s csak mikor látta, hogy ott állok tanács-talanul, vetette oda félhangon:

— Nincs már tejem, mind le van foglalva . . .

— Az imént még Mózes vesszőjére emlékezte-tett a tejigazolvány, melynek nyomán édes tej buggyan ki — most hirtelen veszíteni kezdett fényéből és tekintélyéből. A szél is érdesebb lett, s a sivitása még bántóbbá fajult, amikor a második tejesbolt tulajdonosa ugyanazt a választ adta, mint az első. Már-már reménytelenség fogott el, de eszembe jutott, hogy hiszen hát a tejes szava még nem szentírás. Hol is az a tejigazolvány? Ime, itt vannak a büntető határozatok, hogy így meg amugy ellátják annak a tejesnek baját, aki a tejigazolványra nem akar tejet adni.

— Rendőr ur — szóltam a legközelebbi rend-őrnek — ez és ez történt. Két tejesnél voltam, egyik sem fogadta el a megrendelési azzal a meg-okolással, hogy már nincs teje.

— Hát akkor, mit akar? — kérdezte megró-vóan és szemrehányóan.

— Azt, hát hogyha nem mondott igazat . . . Hátha van még teje!

— Ehez a rendőrséghez semmi köze nincsen! Tessék a polgármesterhez menni!

Megfordult és méltóságosan tovább ment. Tudtam, hogy nem fogom nézetének megváltozta-tására rábírni, én is tovább mentem hát.

Utközben sváb asszonyokkal találkoztam, akik kocsiról árulják a tejet. Hiszen ezek is tejárusok! Megmutattam egyiküknek az igazolványt és meg-mondottam, mit akarok.

— Ki állította ki ezt az igazolványt? — kér-

dezte.

— A hatóság!

— Akkor adjon a hatóság magának tejet!

— Néni, — szóltam — magát szigorúan meg fogják büntetni, ha nem fogadja el a tejmegrendelé-semet.

— Nem félek én attól! — felelte hetykén.

— Nem fél a rendőrségtől?

— Nem én, ha éppen tudni akarja! Annak adom a tejem, akinek akarom és annyiért, amennyiért akarom.

A vitára odajött egy rendőr — nem az, akivel az imént beszéltem, egy másik. Ahogy megtudta, miről van szó, nekem támadt:

— Mit zaklatja ezeket az asszonyokat? Ezek nem kötelesek elfogadni a tejigazolványt. Menjen a csarnokba tejért!

— Bocsánatot kérek — mentegetőztem — az igazolványon rajta van, hogy mindenki köteles tejet adni, aki tejeladással üzletszerűen foglalkozik!

A rendőr diadalmasan emelte fel sisakos fejét:

— No lássa és mégis jár a szája! *Üzletsze-rűen!* . . . Hát hol van ezeknek az asszonyoknak üz-letük? Nekik nincs üzletük, tehát nem is kötelesek adni. Csak az köteles, akinek üzlete, boltja, csar-noka van! Menjen oda!

— De kérem . . .

— Elég volt!

A keztyűs kéz parancsozólag emelkedett a ma-gasba: ez ellen nincs apelláta. A hangulat határo-zottan ellenem fordult. Az asszonyok, az odasereg-lett gyermekek, a fűszeres, a mézárós mind gunyo-san néztek rám. Egyikük-másikuk azt ajánlotta, égessem el ezt az igazolványt, vagy ha sajnálom tőle a gyujtót, szakaszszam ketté.

Még egy kísérletet tettem. Elmentem a kapi-tányságra. Tej? Tejgazdaság? . . . Egy mozdulat és egy mosoly volt a válasz, amely világosan megmon-dotta, hogy lehetetlen dolgokba fejszém ne vágjam.

A tejigazolványnyal a kezemben megint az ut-cán voltam. A szél még mindig zongorázott a tele-phon-huzalokon. A kiverő zene tipikus pesti muzsika volt.